

Az Oberster Gerichtshof a következő kérdésről kéri a Bíróság döntését:

Úgy kell-e értelmezni a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendelet (HL 2001., L 12., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 4. kötet, 42. o.) 5. cikke 1. pontjának b) alpontját, hogy amennyiben ingó dolgok valamely tagállamban székhellyel rendelkező eladója a megállapodás szerint leszállította valamely másik tagállamban székhellyel rendelkező vevő részére az árukat e másik tagállamon belül több különböző helyre, akkor az eladót a vevő a valamennyi (rész)szállítást érintő szerződéses igény tárgyában perelheti – adott esetben a felperes választása szerint – e (teljesítési) helyek egyikének bírósága előtt?

Az Európai Közösségek Bizottsága által a Francia Köztársaság ellen 2005. október 27-én benyújtott kereset

(C-389/05. sz. ügy)

(2006/C 10/23)

(Az eljárás nyelve: francia)

Az Európai Közösségek Bizottsága (képviseli: A. Bordes, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg) 2005. október 27-én keresetet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához a Francia Köztársaság ellen.

A felperes keresetében azt kéri, hogy a Bíróság:

- 1) állapítsa meg, hogy mivel kizárólag a Franciaországban engedélyezett „megtermékenyítési központok” számára tartotta fenn a szarvasmarhafélék mesterséges megtermékenyítéséhez kapcsolódó tevékenységek gyakorlását, a Francia Köztársaság nem teljesítette az EK 43. és 49. cikkekből eredő kötelezettségeit;
- 2) kötelezze a Francia Köztársaságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

Az EK 43. és 49. cikkek a letelepedési jogot, illetőleg a szolgáltatásnyújtás szabadságát fektetik le. A 46. cikk ezenkívül elrendeli, hogy e cikkek rendelkezései és az azok alapján hozott intézkedések nem érintik azoknak a nemzeti rendelkezéseknek az alkalmazhatóságát, amelyek közrendi, közbiztonsági vagy közegészségügyi okokból különleges elbánást írnak elő a külföldi állampolgárokra nézve. Ez utóbbi rendelkezés azonban nem tárgya a jelen ügynek, mivel a Bizottság kifogása nem egy különleges elbánásra vonatkozik, amelyet más tagállamok azon állampolgárai számára írnak elő, akik Franciaországban kívánnak mesterséges megtermékenyítésre irányuló tevékenységet kifejteni, hanem arra, hogy ezen állampolgárok számára de jure és de facto lehetetlen, hogy e tevékenység gyakorlását megkezdjék, tekintettel a Franciaországban a „megtermékenyí-

tési központoknak”, többek között a francia szabályozás két rendelkezése alapján, adott monopóliumra.

A mesterséges megtermékenyítési szolgáltatás Franciaországban a „megtermékenyítési központok” de facto és de jure monopóliumának minősül, amely e szolgáltatások más tagállamból származó nyújtói számára megtiltja, hogy a letelepedési jog, vagy a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján e tevékenységek gyakorlását megkezdhessék. A francia hatóságok egészségügyi megfontolásokat terjesztenek elő, amelyek szerintük igazolhatják az olyan nemzeti intézkedések elfogadását és fenntartását, amelyek annyira megszorítóak, hogy a Szerződésben lefektetett két szabadságot ténylegesen semmissé teszik, míg a Bizottság vitatja az előterjesztett igazolások érvényességét, és úgy véli, hogy ezek a megszorítások jellegüknél fogva semmiképp sem állnak arányban az indokolásban elsődlegesen hivatkozott egészségbiztonsági céllal.

A Finanzgericht Hamburg 2005. augusztus 30-i végzésével a Jan de Nul N.V. kontra Hauptzollamt Oldenburg ügyben benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem

(C-391/05. sz. ügy)

(2006/C 10/24)

(Az eljárás nyelve: német)

A Finanzgericht Hamburg 2005. augusztus 30-i végzésével, amely 2005. október 31-én érkezett a Bíróság Hivatalához, a Jan de Nul N.V. kontra Hauptzollamt Oldenburg ügyben előzetes döntéshozatal iránti kérelmet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához.

A Finanzgericht Hamburg a következő kérdésekről kéri a Bíróság döntését:

- 1) Hogyan kell értelmezni a 92/81 irányelv⁽¹⁾ 8. cikke (1) bekezdése c) pontjának első albekezdése szerinti „közösségi vizek” kifejezést a 92/81 irányelv 8. cikke (2) bekezdésének b) pontja szerinti „belföldi vízi út” kifejezéstől való elhatárolás érdekében?
- 2) Összességében hajózásnak tekinthető-e a 92/81 irányelv 8. cikke (1) bekezdése c) pontjának első albekezdése értelmében a szívó-kotróhajó (ügynevezett úszókotró) közösségi vízen való üzemeltetése, vagy különbséget kell tenni a felhasználás közben végzett eltérő tevékenységi formák között?

⁽¹⁾ HL L 316., 12. o.